

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **D. T. H. G.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29. 1. 2010, č. j. CPR-13252/ČJ-2009-9CPR-C231, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2014, č. j. 8A 48/2010 – 45,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Shora označeným usnesením Městského soudu v Praze byla zamítnuta žaloba žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) proti rozhodnutí ze dne 29. 1. 2010, č. j. CPR-13252/ČJ-2009-9CPR-C231, kterým žalovaný správní orgán zamítl odvolání v řízení o žádosti stěžovatelky o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Městský soud odůvodnil své rozhodnutí tak, že na stěžovatelku se nevztahuje ani jeden z případů předvídaných § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky. Toto ustanovení upravuje dva případy, ve kterých cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny může dostat povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. První možností je, že cizinec pobývá na území České republiky více než 3 roky. Druhou možností je situace, že cizinec dosáhne během svého pobytu v České republice věku 18 let. Městský soud věc posoudil tak, že žádný z těchto dvou případů na stěžovatelku nedopadá, a proto žalovaný správně odvolání zamítl. Dále soud sice přisvědčil žalobní námitce stěžovatelky vytykající procesní pochybení správního orgánu spočívajícího v odeřpení možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, nicméně k tomu konstatoval, že toto pochybení nemohlo mít vliv na nezákonnost rozhodnutí, neboť těžiště rozhodnutí správního orgánu bylo v právním výkladu, na kterém by stěžovatelčino případné vyjádření nic nezměnilo. Městský soud věc uzavřel s tím, že neshledal žádnou ze stěžovatelčiných námitek jako důvodnou a žalobu

zamítl. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Toto usnesení městského soudu napadla stěžovatelka blanketní kasační stížností ze dne 17. 6. 2014, načež ji Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 2. 7. 2014 vyzval k jejímu doplnění.

[3] Dne 4. 8. 2014 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno stěžovatelčino zpětvzetí kasační stížnosti, v němž stěžovatelka uvádí, že svou kasační stížnost výslovně a v celém rozsahu bere zpět.

[4] Podle § 47 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. soud řízení o kasační stížnosti zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. Nejvyšší správní soud tedy v bodě I. výroku rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[5] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v bodě II. výroku, a to v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu